

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเครียดและกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษา กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2550 จำนวน 480 คน โดยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดสาเหตุของความเครียด แบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหา ทดสอบค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดสาเหตุของความเครียดเท่ากับ 0.9292 และได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาเท่ากับ 0.8274 โดยสัมภาษณ์แบบเจาะลึกกับนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง จำนวน 7 ราย เพื่อเก็บข้อมูลเพิ่มเติม ผลการวิจัยที่สำคัญพบว่า

1. สาเหตุที่ทำให้นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างรู้สึกเครียดระดับสูงถึงรุนแรงมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ สาเหตุด้านการเงิน คิดเป็นร้อยละ 50.42 รองลงมาคือด้านครอบครัว คิดเป็นร้อยละ 50.21 และด้านสภาพแวดล้อม คิดเป็นร้อยละ 45.83

2. นักศึกษาเลือกใช้ทุกกลวิธีการเผชิญปัญหาโดยกลวิธีการเผชิญปัญหาที่นักศึกษาเลือกใช้มากที่สุด คือ ควบคุมตนเอง คิดเป็นร้อยละ 95.40 รองลงมาคือ รับผิดชอบกับปัญหา คิดเป็นร้อยละ 94.20 ลำดับที่ 3 คือ ประเมินค่าใหม่ทางบวก คิดเป็นร้อยละ 93.50 ลำดับที่ 4 คือ วางแผนแก้ปัญหา และ แสวงหาการเกื้อหนุนทางสังคม คิดเป็นร้อยละ 93.10 ลำดับที่ 5 คือ เผชิญหน้ากับปัญหา คิดเป็นร้อยละ 90.00 ลำดับที่หก คือ ถอยห่าง คิดเป็นร้อยละ 87.50 และกลวิธีการที่นักศึกษาเลือกใช้น้อยที่สุดคือ หลีกหนี คิดเป็นร้อยละ 77.30

3. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีคะแนนกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหามากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ